

289

Besluit van 3 juni 1992, houdende wijziging van het Bekostigingsbesluit WBO/OWBO en het Bekostigingsbesluit ISOVSO/OISOVSO in verband met opnemng van een financiële regeling voor buitengebruikgestelde gebouwen

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Onderwijs en Wetenschappen van 16 januari 1992 nr. 91109171/2461, centrale directie Wetgeving en Juridische Zaken;

Gelet op de artikelen 51, derde lid onder b, en vierde lid, van de Wet op het basisonderwijs (Stb. 1986, 256), E 29 en E 32 van de Overgangswet WBO (Stb. 1986, 257), 59, derde lid onder b, en vierde lid, van de Interimwet op het speciaal onderwijs en het voortgezet speciaal onderwijs (Stb. 1987, 614) en E 23 van Overgangswet ISOVSO (Stb. 1987, 615);

Gehoord de Onderwijsraad (advies van 24 september 1991, nr. OR 91000261/1P);

De Raad van State gehoord (advies van 18 maart 1992, nr. W05.92.0032);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Onderwijs en Wetenschappen van 1 juni 1992, nr. 92026593/2461, directie Wetgeving en Juridische Zaken;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het Bekostigingsbesluit WBO/OWBO (Stb. 1985, 558)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 20 wordt gewijzigd als volgt:

1. In het eerste lid wordt «gebouwen en gedeelten daarvan» gewijzigd in: gebouwen, terreinen en gedeelten van gebouwen en terreinen.

2. Het tweede lid komt te luiden:

2. Voor voorzieningen in de huisvesting die niet meer voor gebruik door het basisonderwijs noodzakelijk zijn, bestaat geen aanspraak op vergoeding voor de stichtingskosten, behoudens het gestelde in titel VIII van dit hoofdstuk.

In hoofdstuk II wordt na titel VII een nieuwe titel VIII ingevoegd, luidende:

TITEL VIII.

Financiële regeling voor gemeenten met betrekking tot buitengebruikgestelde gebouwen

Artikel 47a Omschrijving

Deze titel is van toepassing op voorzieningen in de huisvesting bestaande uit een gebouw of een voor eigendomsoverdracht vatbaar gedeelte daarvan, niet zijnde:

- a. een voorziening in de huisvesting als bedoeld in artikel 62 of 126 van de Kleuteronderwijswet;
- b. een voorziening in de huisvesting als bedoeld in artikel 84 of 205 van de Lager-onderwijswet 1920; of
- c. een gehuurd gebouw, dan wel een gebouw waarvoor een huurvergoeding wordt verstrekt.

Artikel 47b Besluit tot buitengebruikstelling

1. Een besluit dat een voorziening in de huisvesting met ingang van een bepaalde datum niet meer voor het geven van basisonderwijs wordt gebruikt en niet opnieuw voor een school of voor ander onderwijs kan worden bestemd, wordt genomen door de gemeenteraad en is onderworpen aan de goedkeuring van Onze minister.

2. Een besluit als bedoeld in het eerste lid wordt genomen:

- a. indien de voorziening in de huisvesting eigendom is van de gemeente: binnen 6 maanden nadat zij niet meer voor het geven van onderwijs door de laatste school die in de voorziening gehuisvest was noodzakelijk is;
- b. indien de voorziening in de huisvesting eigendom is van het bevoegd gezag van een bijzondere school: binnen 6 maanden nadat een besluit als bedoeld in artikel 88, eerste lid, van de wet onherroepelijk is geworden of door de Kroon in beroep is bevestigd of genomen.

3. Binnen 1 maand nadat een besluit als bedoeld in het eerste lid is genomen zenden burgemeester en wethouders een verzoek om goedkeuring daarvan aan Onze minister. Het verzoek om goedkeuring gaat vergezeld van een afschrift van het besluit en, in het geval bedoeld in het tweede lid, onderdeel b, van de beslissing van gedeputeerde staten of de Kroon.

4. Onze minister beslist op een verzoek om goedkeuring als bedoeld in het derde lid binnen 6 maanden na ontvangst daarvan. Voor zover binnen de in de eerste volzin genoemde termijn niet op het daarin genoemde verzoek is beslist, wordt het verzoek geacht te zijn ingewilligd.

5. Onze minister weigert de goedkeuring indien de voorziening in de huisvesting uiterlijk in het tweede jaar volgend op het jaar waarin zij niet meer voor het geven van basisonderwijs door de laatste school die in de voorziening gehuisvest was noodzakelijk is, opnieuw voor een school of voor ander onderwijs kan worden bestemd.

Artikel 47c Permanente gebouwen die tussen 1 augustus 1988 en 1 augustus 1990 niet meer voor basisonderwijs noodzakelijk zijn

1. Voor voorzieningen in de huisvesting bestemd voor blijvend gebruik die zijn gesticht met toepassing van de Kleuteronderwijswet of de Lageronderwijswet 1920 en die in verband met de vorming van basisscholen of in verband met de herstructureringsoperatie scholenbestand basisonderwijs, tussen 1 augustus 1988 en 1 augustus 1990 niet meer noodzakelijk zijn voor gebruik door het basisonderwijs, wordt tot het moment waarop voor de desbetreffende voorziening een andere bestemming is gevonden, doch ten hoogste gedurende twee jaar dan wel tot uiterlijk 1 augustus 1990 indien dit korter is dan twee jaar, het laatst genoten bedrag voor rente en aflossing vergoed.

2. De in het eerste lid bedoelde vergoeding wordt slechts verstrekt voor zover

- a. een verzoek om die vergoeding voordat het gebouw niet meer noodzakelijk was voor gebruik door het basisonderwijs bij Onze minister werd ingediend en het verzoek door Onze minister werd ingewilligd en
- b. een verzoek tot uitbetaling van de vergoeding, voor zover dit niet bij de aanvraag om rijksvergoeding voor de desbetreffende jaren werd gedaan, binnen twee maanden na een bij koninklijk besluit te bepalen datum bij Onze minister is ingediend.

Artikel 47d Permanente hoofdgebouwen die na 1 mei 1991 niet meer voor basisonderwijs worden gebruikt

1. Voor een voorziening in de huisvesting bestemd voor blijvend gebruik die als hoofdgebouw in gebruik was en blijkens een op grond van artikel 47b, vierde lid, goedgekeurd besluit met ingang van 1 mei 1991 of een later tijdstip niet meer voor het geven van basisonderwijs wordt gebruikt, verstrekt het Rijk jaarlijks aan de gemeente een vergoeding voor de niet op het schoolterrein betrekking hebbende stichtingskosten en kosten van eerste inrichting ter grootte van de vergoeding die voor deze kosten zou zijn verstrekt indien de voorziening voor het desbetreffende onderwijs in gebruik zou zijn gebleven.

2. De in het eerste lid bedoelde vergoeding eindigt op het tijdstip waarop de door het Rijk noodzakelijk geoordeelde, niet op het schoolterrein betrekking hebbende stichtingskosten en kosten van eerste inrichting zijn vergoed, of, indien de voorziening in de huisvesting voor dat tijdstip opnieuw voor een school of voor ander onderwijs wordt gebruikt en de terzake geldende regeling voorziet in een vergoeding voor de stichtingskosten ten laste van 's Rijks kas, het tijdstip waarop die andere bestemming ingaat.

3. Het Rijk verstrekt jaarlijks aan de gemeente een vergoeding voor de kosten, voor zover door Onze minister noodzakelijk geacht, van de werkzaamheden die voor 25 juli 1990 voor rekening van de gemeente aan een voorziening in de huisvesting als bedoeld in het eerste lid zijn verricht en moeten worden gerekend tot het ingrijpend onderhoud als omschreven in de voor het desbetreffende jaar vastgestelde programma's van eisen. Voor de toepassing van de eerste volzin zenden burgemeester en wethouders aan Onze minister een afschrift van de beslissing tot het verlenen van een vergoeding en van de bescheiden inzake de verleende vergoeding dan wel, indien het een openbare school betreft, een afschrift van de bescheiden inzake de gemaakte kosten. Het tweede lid is van overeenkomstige toepassing.

4. Onze minister kan op verzoek van burgemeester en wethouders bepalen dat een financiële regeling als bedoeld in dit artikel achterwege blijft.

Artikel 47e Permanente dislocaties die niet meer voor basisonderwijs worden gebruikt

1. Voor een voorziening in de huisvesting bestemd voor blijvend gebruik die als dislocatie in gebruik was en als gevolg van een vervangingsverzoek waarop artikel 5a van het Huisvestingsbesluit WBO (Stb. 1986, 94) van toepassing is, dan wel met ingang van 1 mei 1991 of een later tijdstip, niet meer voor het geven van basisonderwijs wordt gebruikt, verstrekt het Rijk jaarlijks aan de gemeente de in artikel 47d, eerste lid, bedoelde vergoeding.

2. De in het eerste lid bedoelde vergoeding eindigt:

a. indien het betreft een dislocatie die niet op hetzelfde terrein ligt als het hoofdgebouw: op het tijdstip dat is gelegen 4 jaar na aanvang van de in het eerste lid bedoelde vergoeding, of, indien voor dat tijdstip een andere bestemming wordt gevonden, op het tijdstip waarop die bestemming ingaat;

b. indien het betreft een dislocatie die op hetzelfde terrein ligt als het hoofdgebouw en binnen 2 jaar na de aanvang van de in het eerste lid bedoelde vergoeding een andere bestemming is gevonden: op het tijdstip waarop die bestemming ingaat;

c. indien het betreft een dislocatie die op hetzelfde terrein ligt als het hoofdgebouw en tussen 2 en 4 jaar na de aanvang van de in het eerste lid bedoelde vergoeding een andere bestemming is gevonden: voor de helft op het tijdstip waarop die bestemming ingaat, en voor het resterende deel op het tijdstip waarop de stichtingskostenvergoeding zou zijn geëindigd indien het gebouw voor het desbetreffende onderwijs in gebruik zou zijn gebleven;

d. indien het betreft een dislocatie die op hetzelfde terrein ligt als het hoofdgebouw en binnen 4 jaar geen andere bestemming wordt gevonden: op het tijdstip waarop de stichtingskostenvergoeding zou zijn geëindigd indien het gebouw voor het desbetreffende onderwijs in gebruik zou zijn gebleven.

3. Indien de voorziening in de huisvesting voor 1 mei 1991 niet meer voor het geven van basisonderwijs wordt gebruikt, wordt de in het eerste lid bedoelde vergoeding slechts verstrekt indien een verzoek om die vergoeding binnen twee maanden na een bij koninklijk besluit te bepalen datum bij Onze minister is ingediend.

4. Indien de voorziening in de huisvesting met ingang van 1 mei 1991 of een later tijdstip niet meer voor het geven van basisonderwijs wordt gebruikt, wordt de in het eerste lid bedoelde vergoeding slechts verstrekt indien een besluit tot buitengebruikstelling als bedoeld in artikel 47b door Onze minister is goedgekeurd.

5. Artikel 47d, derde en vierde lid, is van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat de in artikel 47d, derde lid, bedoelde vergoeding tegelijk met de in het eerste lid bedoelde vergoeding eindigt.

6. Binnen 1 maand nadat voor een voorziening in de huisvesting als bedoeld in het eerste lid een andere bestemming is gevonden doen burgemeester en wethouders daarvan mededeling aan Onze minister.

Artikel 47f Voor tijdelijk gebruik bestemde voorzieningen in de huisvesting die niet meer voor basisonderwijs worden gebruikt

1. Voor een voorziening in de huisvesting bestemd voor tijdelijk gebruik die niet meer voor het geven van basisonderwijs wordt gebruikt, verstrekt het Rijk aan de gemeente zolang geen andere bestemming voor de voorziening wordt gevonden, doch tot ten hoogste 15 jaar nadat de vergoeding voor het gebouw is aangevangen, jaarlijks de in artikel 47d, eerste lid, bedoelde vergoeding.

2. Indien de voorziening in de huisvesting voor een bij koninklijk

besluit te bepalen datum niet meer voor het geven van basisonderwijs wordt gebruikt, wordt de in het eerste lid bedoelde vergoeding slechts verstrekt indien een verzoek om die vergoeding binnen 2 maanden na die datum bij Onze minister is ingediend.

3. Indien de voorziening in de huisvesting met ingang van een bij koninklijk besluit te bepalen datum of een later tijdstip niet meer voor het geven van basisonderwijs wordt gebruikt, wordt de in het eerste lid bedoelde vergoeding slechts verstrekt indien een besluit tot buitengebruikstelling als bedoeld in artikel 47b door Onze minister is goedgekeurd.

4. Artikel 47d, vierde lid, en artikel 47e, zesde lid, zijn van overeenkomstige toepassing.

C

In de inhoudsopgave wordt na het opschrift van artikel 47 ingevoegd:
Titel VIII. Financiële regeling voor gemeenten met betrekking tot buitengebruikgestelde gebouwen

Artikel 47a Omschrijving

Artikel 47b Besluit tot buitengebruikstelling

Artikel 47c Permanente gebouwen die tussen 1 augustus 1988 en 1 augustus 1990 niet meer voor basisonderwijs noodzakelijk zijn

Artikel 47d Permanente hoofdgebouwen die na 1 mei 1991 niet meer voor basisonderwijs worden gebruikt

Artikel 47e Permanente dislocaties die niet meer voor basisonderwijs worden gebruikt

Artikel 47f Voor tijdelijk gebruik bestemde voorzieningen in de huisvesting die niet meer voor basisonderwijs worden gebruikt

ARTIKEL II

Het Bekostigingsbesluit ISOVSO/OISOVSO (Stb. 1987, 617)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 19 wordt gewijzigd als volgt:

1. In het eerste lid wordt «gebouwen en gedeelten daarvan» gewijzigd in: gebouwen, terreinen en gedeelten van gebouwen en terreinen.

2. Het tweede lid komt te luiden:

2. Voor voorzieningen in de huisvesting die niet meer voor gebruik door het speciaal onderwijs of het voortgezet speciaal onderwijs noodzakelijk zijn, bestaat geen aanspraak op vergoeding voor de stichtingskosten, behoudens het gestelde in titel VIII van dit hoofdstuk.

B

In hoofdstuk II wordt na titel VII een nieuwe titel VIII ingevoegd, luidende:

TITEL VIII. FINANCIËLE REGELING VOOR GEMEENTEN MET BETREKKING TOT BUITENGEBRUIKGESTELDE GEBOUWEN

Artikel 39a. Omschrijving

Deze titel is van toepassing op voorzieningen in de huisvesting bestaande uit een gebouw of een voor eigendomsoverdracht vatbaar gedeelte daarvan, niet zijnde

- a. een voorziening in de huisvesting als bedoeld in artikel 84 of 205 van de Lager-onderwijswet 1920;
- b. een voorziening in de huisvesting als bedoeld in artikel 184 van het Besluit buitengewoon onderwijs 1967; of
- c. een gehuurd gebouw, dan wel een gebouw waarvoor een huurvergoeding wordt verstrekt.

Artikel 39b. Besluit tot buitengebruikstelling

1. Een besluit dat een voorziening in de huisvesting met ingang van een bepaalde datum niet meer voor het geven van speciaal onderwijs of voortgezet speciaal onderwijs wordt gebruikt en niet opnieuw voor een school of voor ander onderwijs kan worden bestemd, wordt genomen door de gemeenteraad en is onderworpen aan de goedkeuring van Onze minister.
2. Een besluit als bedoeld in het eerste lid wordt genomen:
 - a. indien de voorziening in de huisvesting eigendom is van de gemeente: binnen 6 maanden nadat zij niet meer voor het geven van onderwijs door de laatste school die in de voorziening gehuisvest was noodzakelijk is;
 - b. indien de voorziening in de huisvesting eigendom is van het bevoegd gezag van een bijzondere school: binnen 6 maanden nadat een besluit als bedoeld in artikel 88h, eerste lid, van de wet onherroepelijk is geworden of door de Kroon in beroep is bevestigd of genomen.
3. Binnen 1 maand nadat een besluit als bedoeld in het eerste lid is genomen, zenden burgemeester en wethouders een verzoek om goedkeuring daarvan aan Onze minister. Het verzoek om goedkeuring gaat vergezeld van een afschrift van het besluit en, in het geval bedoeld in het tweede lid, onderdeel b, van de beslissing van gedeputeerde staten of de Kroon.
4. Onze minister beslist op een verzoek om goedkeuring als bedoeld in het derde lid binnen 6 maanden na ontvangst daarvan. Voor zover binnen de in de eerste volzin genoemde termijn niet op het daarin genoemde verzoek is beslist, wordt het verzoek geacht te zijn ingewilligd.
5. Onze minister weigert de goedkeuring indien de voorziening in de huisvesting uiterlijk in het tweede jaar volgend op het jaar waarin zij niet meer voor het geven van speciaal onderwijs of voortgezet speciaal onderwijs door de laatste school die in de voorziening gehuisvest was noodzakelijk is, opnieuw voor een school of voor ander onderwijs kan worden bestemd.

Artikel 39c. Permanente hoofdgebouwen die na 1 mei 1991 niet meer voor speciaal onderwijs of voortgezet speciaal onderwijs worden gebruikt

1. Voor een voorziening in de huisvesting bestemd voor blijvend gebruik die als hoofdgebouw in gebruik was en blijkens een op grond van artikel 39b, derde lid, goedgekeurd besluit met ingang van 1 mei 1991 of een later tijdstip niet meer voor het geven van speciaal onderwijs of voortgezet speciaal onderwijs wordt gebruikt, verstrekt het Rijk jaarlijks aan de gemeente een vergoeding voor de niet op het schoolterrein betrekking hebbende stichtingskosten en kosten van eerste inrichting ter grootte van de vergoeding die voor deze kosten zou zijn verstrekt indien de voorziening voor het desbetreffende onderwijs in gebruik zou zijn gebleven.
2. De in het eerste lid bedoelde vergoeding eindigt op het tijdstip waarop de door het Rijk noodzakelijk geoordeelde, niet op het schoolterrein betrekking hebbende stichtingskosten en kosten van eerste inrichting zijn vergoed, of, indien de voorziening in de huisvesting voor

dat tijdstip opnieuw voor een school of voor ander onderwijs wordt gebruikt en de terzake geldende regeling voorziet in een vergoeding voor de stichtingskosten ten laste van 's Rijks kas, het tijdstip waarop die andere bestemming ingaat.

3. Het Rijk verstrekt jaarlijks aan de gemeente een vergoeding voor de kosten, voor zover door Onze minister noodzakelijk geacht, van de werkzaamheden die voor 25 juli 1990 voor rekening van de gemeente aan een gebouw als bedoeld in het eerste lid zijn verricht en moeten worden gerekend tot het ingrijpend onderhoud als omschreven in de voor het desbetreffende jaar vastgestelde programma's van eisen. Voor de toepassing van de eerste volzin zenden burgemeester en wethouders aan Onze minister een afschrift van de beslissing tot het verlenen van een vergoeding en van de bescheiden inzake de verleende vergoeding dan wel, indien het een openbare school betreft, een afschrift van de bescheiden inzake de gemaakte kosten. Het tweede lid is van overeenkomstige toepassing.

4. Onze minister kan op verzoek van burgemeester en wethouders bepalen dat een financiële regeling als bedoeld in dit artikel achterwege blijft.

Artikel 39d. Permanente dislocaties die niet meer voor (voortgezet) speciaal onderwijs worden gebruikt

1. Voor een voorziening in de huisvesting bestemd voor blijvend gebruik die als dislocatie in gebruik was en blijkens een op grond van artikel 39b, derde lid, goedgekeurd besluit met ingang van 1 mei 1991 of een later tijdstip niet meer voor het geven van speciaal onderwijs of voortgezet speciaal onderwijs wordt gebruikt, verstrekt het Rijk jaarlijks aan de gemeente de in artikel 39c, eerste lid, bedoelde vergoeding.

2. De in het eerste lid bedoelde vergoeding eindigt:

a. indien het betreft een dislocatie die niet op hetzelfde terrein ligt als het hoofdgebouw: op het tijdstip dat is gelegen 4 jaar na aanvang van de in het eerste lid bedoelde vergoeding, of, indien voor dat tijdstip een andere bestemming wordt gevonden, op het tijdstip waarop die bestemming ingaat;

b. indien het betreft een dislocatie die op hetzelfde terrein ligt als het hoofdgebouw en binnen 2 jaar na de aanvang van de in het eerste lid bedoelde vergoeding een andere bestemming is gevonden: op het tijdstip waarop die bestemming ingaat;

c. indien het betreft een dislocatie die op hetzelfde terrein ligt als het hoofdgebouw en tussen 2 en 4 jaar na de aanvang van de in het eerste lid bedoelde vergoeding een andere bestemming is gevonden: voor de helft op het tijdstip waarop die andere bestemming ingaat, en voor het resterende deel op het tijdstip waarop de stichtingskostenvergoeding zou zijn geëindigd indien het gebouw voor het desbetreffende onderwijs in gebruik zou zijn gebleven;

d. indien het betreft een dislocatie die op hetzelfde terrein ligt als het hoofdgebouw en binnen 4 jaar geen andere bestemming wordt gevonden: op het tijdstip waarop de stichtingskostenvergoeding zou zijn geëindigd indien het gebouw voor het desbetreffende onderwijs in gebruik zou zijn gebleven.

3. Artikel 39c, derde en vierde lid, is van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat de in artikel 39c, derde lid, bedoelde vergoeding tegelijk met de in het eerste lid bedoelde vergoeding eindigt.

4. Binnen 1 maand nadat voor een dislocatie als bedoeld in het eerste lid een andere bestemming is gevonden doen burgemeester en wethouders daarvan mededeling aan Onze minister.

Artikel 39e. Voor tijdelijk gebruik bestemde voorzieningen in de huisvesting die niet meer voor (voortgezet) speciaal onderwijs worden gebruikt

1. Voor een voorziening in de huisvesting bestemd voor tijdelijk gebruik die niet meer voor het geven van speciaal of voortgezet speciaal onderwijs wordt gebruikt, verstrekt het Rijk zolang geen andere bestemming voor de voorziening wordt gevonden, doch tot ten hoogste 15 jaar nadat de vergoeding voor het gebouw is aangevangen, jaarlijks aan de gemeente de in artikel 39c, eerste lid, bedoelde vergoeding.

2. Indien de voorziening in de huisvesting voor 1 mei 1991 niet meer voor het geven van speciaal onderwijs of voortgezet speciaal onderwijs wordt gebruikt, wordt de in het eerste lid bedoelde vergoeding slechts verstrekt als een verzoek om die vergoeding binnen 2 maanden na een bij koninklijk besluit te bepalen datum is ingediend.

3. Indien de voorziening in de huisvesting met ingang van 1 mei 1991 of een later tijdstip niet meer voor het geven van speciaal onderwijs of voortgezet speciaal onderwijs wordt gebruikt, wordt de in het eerste lid bedoelde vergoeding slechts verstrekt als een besluit tot buitengebruikstelling als bedoeld in artikel 39b door Onze minister is goedgekeurd.

4. Artikel 39c, vierde lid, en artikel 39d, vierde lid, zijn van overeenkomstige toepassing.

C

In de inhoudsopgave wordt na het opschrift van artikel 39 ingevoegd:
TITEL VIII. FINANCIËLE REGELING VOOR GEMEENTEN MET
BETREKKING TOT BUITENGEBRUIKGESTELDE GEBOUWEN

Artikel 39a. Omschrijving

Artikel 39b. Besluit tot buitengebruikstelling

Artikel 39c. Permanente hoofdgebouwen die na 1 mei 1991 niet meer voor (voortgezet) speciaal onderwijs worden gebruikt

Artikel 39d. Permanente dislocaties die niet meer voor (voortgezet) speciaal onderwijs worden gebruikt

Artikel 39e. Voor tijdelijk gebruik bestemde voorzieningen in de huisvesting die niet meer voor (voortgezet) speciaal onderwijs worden gebruikt.

ARTIKEL III

Met inachtneming van artikel 51, vierde lid, van de Wet op het basis-onderwijs (Stb. 1986, 256) en artikel 59, vierde lid, van de Interimwet op het speciaal onderwijs en het voortgezet speciaal onderwijs (Stb. 1987, 614) treedt dit besluit in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden gesteld. Het koninklijk besluit kan voorzien in terugwerkende kracht.

1 Laatste gewijzigd bij koninklijk besluit van 24 januari 1992, Stb. Stb. 61

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen
Tevens zal het advies met de daarbij terinzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 14 juli 1992, nr. 133

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 3 juni 1992

Beatrix

De Staatssecretaris van Onderwijs en Wetenschappen,
J. Wallage

Uitgegeven de *drieëntwintigste* juni 1992

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

1. Algemeen

1.1. Inleiding

Bij de wet van 10 april 1991 (Stb. 1991, 174) is bepaald dat vanaf 1 mei 1991 geen vergoeding meer wordt verstrekt voor de aflossingscomponent van schoolterreinen die in gebruik zijn bij het basisonderwijs of het (voortgezet) speciaal onderwijs. In de memorie van toelichting bij de wet is toegezegd dat met ingang van dezelfde datum een compenserende maatregel zal worden getroffen in de vorm van een financiële regeling ter zake van buiten gebruik gestelde schoolgebouwen. Het onderhavige besluit bevat deze financiële regeling. Het besluit treedt in de plaats van de bij de totstandkoming van de Wet op het basisonderwijs (Stb. 1986, 256; WBO) en de Interimwet op het speciaal onderwijs en het voortgezet speciaal onderwijs (Stb. 1987, 615; ISOVSO) voorziene regeling waarbij na buitengebruikstelling een verrekening zou plaatsvinden tussen het Rijk en de gemeente van het verschil tussen de marktwaarde en de boekwaarde van het gebouw en terrein.

1.2. Inhoud van de regeling

Het besluit bevat een financiële regeling tussen het Rijk en de gemeenten ter zake van gebouwen die geheel of gedeeltelijk niet meer voor het geven van basisonderwijs onderscheidenlijk (voortgezet) speciaal onderwijs worden gebruikt. Hiervoor is een nieuwe titel toegevoegd aan hoofdstuk II van het Bekostigingsbesluit WBO/OWBO (Stb. 1985, 558) en het Bekostigingsbesluit ISOVSO/OISOVSO (Stb. 1987, 617). Bepaald is dat de vergoeding voor de stichtingskosten van geheel of gedeeltelijk overbodig geworden permanente hoofdgebouwen, daaronder begrepen algehele aanpassing, ingrijpend onderhoud, partiële aanpassing en eerste inrichting van deze gebouwen, doorloopt tot het einde van de looptijd van de lening waarop de vergoeding is gebaseerd, mits aan een aantal voorwaarden is voldaan. Wel wordt de vergoeding voor het niet meer voor het basis- of het (voortgezet) speciaal onderwijs benodigde (deel van het) schoolterrein stopgezet. Voor dislocaties in permanente gebouwen is een financiële regeling opgenomen die aansluit bij de regeling die is aangekondigd in de brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal d.d. 10 april 1989 (Kamerstukken II 1988/1989, 20 800, hoofdstuk VIII, nr. 88). Overeenkomstig een bij circulaire gedane toezegging is een regeling opgenomen voor permanente gebouwen die tussen 1 augustus 1988 en 1 augustus 1990 overbodig zijn geworden.

De voorheen in artikel 19 van het Bekostigingsbesluit ISOVSO/OISOVSO opgenomen regeling voor voorzieningen in de huisvesting bestemd voor tijdelijk gebruik die niet meer voor het geven van speciaal onderwijs of voortgezet speciaal onderwijs worden gebruikt, is eveneens verplaatst naar de nieuwe titel. Daarbij heeft een afstemming op de nieuwe regeling voor permanente gebouwen plaatsgevonden. Zo is ook voor buitengebruikstelling van een voor tijdelijk gebruik bestemde huisvestingsvoorziening voortaan een besluit van de gemeenteraad en goedkeuring van de minister nodig en wordt niet langer een vergoeding verstrekt voor het schoolterrein. Evenals onder de vigeur van de oude regeling wordt de vergoeding beëindigd zodra het gebouw een nieuwe bestemming krijgt.

Waar het geven van een andere bestemming aan het gebouw, daaronder amovering begrepen, leidt tot stopzetting van de vergoeding.

is voor burgemeester en wethouders een verplichting tot melding aan de minister opgenomen.

2. Advies Onderwijsraad en overige adviezen

In zijn advies van 24 september 1991, OR 91000261/1P, adviseert de Onderwijsraad (OR) de totstandkoming van het besluit te bevorderen, aangezien over de inhoud daarvan op hoofdlijnen overeenstemming bestaat tussen het Rijk en de gemeenten. Wel vestigt de OR de aandacht op het commentaar dat de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, hierna te noemen VNG, levert in haar advies van 10 september 1991, OCSR/107862. Het betreft de opmerkingen die zijn ingegeven door de constatering dat enkele bepalingen niet zijn uitgewerkt in de geest van het zogenaamde «Londo-akkoord» tussen het Rijk en de VNG (brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal d.d. 2 november 1990; Kamerstukken II 1990/1991, 19 967, nr. 21).

Overeenkomstig voornoemd advies van de VNG is in artikel 47b de omschrijving van het aanvangstijdstip van de termijn binnen welke herbestemming relevant is, aangepast aan de omschrijving van het aanvangstijdstip van de termijn waarbinnen een besluit tot buitengebruikstelling moet worden genomen.

In tegenstelling tot de VNG en de Raad voor de gemeentefinanciën (RGF; advies van 30 september 1991, 107974 Rgf 128/208) ben ik van mening dat de regeling in artikel 47c niet dient te worden verlengd tot 1 mei 1991. Met de regeling wordt niet meer beoogd dan opneming in het besluit van een reeds bij circulaire bekend gemaakte mogelijkheid. In het kader van eerdergenoemd Londo-akkoord is verlenging van de regeling tot 1 mei 1991 (de ingangsdatum van de structurele regeling voor buitengebruikgestelde gebouwen) niet aan de orde geweest.

Ook aan de wens van de VNG en de RGF om in artikel 47d te bepalen dat door de gemeente op grond van een voor 25 juli 1990 genomen besluit voorgefinancierd ingrijpend onderhoud deel uitmaakt van het schuldrestant, is niet voldaan. Vanaf het moment waarop de Regeling vroegtijdig ingrijpend onderhoud (Uitleg OenW-Regelingen nr. 18c Extra van 25 juli 1990) werd gepubliceerd, konden gemeenten een vergoeding voor dit onderhoud, voor zover nog niet uitgevoerd, vragen. Om die reden is in artikel 47d bepaald, dat slechts werkzaamheden die voor die datum voor rekening van de gemeente zijn verricht tot het voor vergoeding in aanmerking komende schuldrestant kunnen worden gerekend.

Anders dan de VNG en de RGF ben ik van mening dat dislocaties die na 1 mei 1991 los van het dislocatiebeleid vrijkomen op dezelfde wijze dienen te worden behandeld als dislocaties die met toepassing van het dislocatiebeleid buiten gebruik worden gesteld. Een dergelijke regeling is het meest rechtvaardig. Bovendien zou een gelijkschakeling van eerstgenoemde dislocaties met hoofdgebouwen die na 1 mei 1991 buiten gebruik worden gesteld, zoals gewenst door de VNG, afbreuk doen aan het dislocatiebeleid. Het zou dan voor een gemeente aantrekkelijk kunnen zijn om af te zien van de vervanging van de dislocatie c.q. het herstel van de onderhoudsvergoeding zoals geregeld in het dislocatiebeleid en te wachten totdat de dislocatie overbodig wordt. In het laatste geval is immers geen sprake van een beperking van de vergoeding voor dislocaties buiten het terrein voor het hoofdgebouw tot maximaal 4 jaar en van een beëindiging van de vergoeding bij herbestemming.

De VNG wijst erop dat in het geval van ingebruikname door een nieuwe school de gedurende de periode van leegstand gemaakte kosten van instandhouding in de vergoeding ex artikel 69, vijfde lid, van de WBO moeten worden meegenomen. Ook de RGF maakt hierover een opmerking. Aangezien een dergelijke regeling echter betrekking heeft op

het ingebruiknemen van het gebouw voor een nieuwe school, dient daarover niet in het kader van dit besluit te worden beslist. Wel zou dit door de VNG aan de orde kunnen worden gesteld in het kader van de totstandkoming van de programma's van eisen.

Overeenkomstig de wens van de VNG is in het besluit voor gebouwen bestemd voor tijdelijk gebruik in het basisonderwijs dezelfde financiële regeling opgenomen als voor dergelijke gebouwen in het (voortgezet) speciaal onderwijs.

De RGF stelt in zijn eerdergenoemde advies de vraag of een financiële regeling voor buitengebruikgestelde gebouwen structureel wel wenselijk c.q. noodzakelijk is, indien in het kader van de decentralisatie-impuls de gemeenten een grotere mate van beleidsvrijheid krijgen bij het gemeentelijk onderwijshuisvestingsbeleid. Tegen deze achtergrond bevreemdt het de RGF dat de regelgeving zich niet beperkt tot een verlenging en een beperkte uitbreiding van de overgangsfinancieringsregeling. De onderhavige financiële regeling voor gebouwen die na 1 mei 1991 niet meer nodig zijn voor het basis- of het (voortgezet) speciaal onderwijs is gebaseerd op eerdergenoemd Londo-akkoord en vormt een compenserende maatregel voor de eveneens in dat akkoord overeengekomen vermindering van de vergoeding voor schoolterreinen per die datum. In verband hiermee en gelet op het feit dat de door de RGF bedoelde decentralisatie van het onderwijshuisvestingsbeleid nog slechts in de onderzoeksfase is, dient naar mijn mening de financiële regeling op dit moment tot stand te worden gebracht op de wijze zoals in het besluit vermeld.

Voorts meent de RGF dat de voorgestelde financiële regeling een aantal centralistische tendensen bevat, zoals de benodigde toestemming van de minister voor buitengebruikstelling. Zoals ook in paragraaf 3, onderdeel III, van deze nota van toelichting wordt opgemerkt, is een toets door de minister op de mogelijkheid van herbestemming in het kader van een goed financieel beheer door de overheid onvermijdelijk. Het Rijk draagt immers de financiële gevolgen van de buitengebruikstelling.

De CONTACTCOMMISSIE/VNG merkt in haar advies van 16 september 1991, CCPO 91/006, op dat Kroonberoep dient te worden opengesteld voor gevallen waarin een gebouw waarvan de gemeente de eigenaar en een bijzondere school de gebruiker is, naar de mening van de gemeenteraad niet meer voor het geven van onderwijs noodzakelijk is. Een bevoegd gezag dat meent dat een door de gemeente buitengebruikgesteld gebouw voor de school noodzakelijk blijft, kan dit echter aan de minister melden. Als laatstgenoemde het met het bevoegd gezag eens is zal hij het buitengebruikstellingsbesluit niet goedkeuren. Als de minister het buitengebruikstellingsbesluit toch goedkeurt, kan het bevoegd gezag op grond van artikel 52 WBO onderscheidenlijk 59a ISOVSO Kroonberoep instellen tegen de beslissing van de minister. Met het oog hierop bestaat geen behoefte aan een afzonderlijke beroepsmogelijkheid tegen het gemeenteraadsbesluit tot buitengebruikstelling.

3. Deregulering

Dit besluit is getoetst aan de Aanwijzingen inzake de toetsing van ontwerpen van wet en van algemene maatregel van bestuur. Ter zake wordt het volgende opgemerkt.

I. Algemeen

Het besluit betreft het beleidsterrein van onderwijs en wetenschappen en voorziet in een financiële regeling voor buitengebruikgestelde gebouwen en in een regeling inzake het besluit tot buitengebruikstelling.

II. Doelstelling van het besluit

Het besluit geeft uitvoering aan de opdracht in de WBO en de ISOVSO tot opnemingsmaatregel van bestuur van een financiële regeling voor gebouwen die niet meer voor een school voor basisonderwijs of (voortgezet) speciaal onderwijs worden gebruikt en niet opnieuw voor onderwijs kunnen worden bestemd. Gekozen is voor een regeling waarbij in een aantal gevallen de vergoeding voor het schoolgebouw doorloopt en niet voor de oorspronkelijk voorziene verrekening tussen het Rijk en de gemeente op basis van marktwaarde minus boekwaarde. De opgenomen regeling is toegezegd in de memorie van toelichting van de hiervoor (paragraaf 1.1) reeds genoemde wet van 10 april 1991, als compensatie voor de in die wet geregelde vermindering van de vergoeding voor schoolterreinen.

III. Normstelling, delegatie, bestuursinstrumenten en de met de uitvoering gemoeide bestuurlijke lasten

Er is een zekere differentiatie in de financiële regeling. De verschillen in de bestemming (hoofdgebouw of dislocatie) en in de bouwaard (permanent of tijdelijk) rechtvaardigen dit. De gunstigste regeling geldt voor hoofdgebouwen met een permanente bouwaard. De voorschriften met betrekking tot het buitengebruikstellingsbesluit variëren slechts al naar gelang het gebouw eigendom is van de gemeente of van het bevoegd gezag van een bijzondere school. In het laatste geval dient aan het buitengebruikstellingsbesluit een besluit als bedoeld in artikel 88 van de WBO of artikel 88h van de ISOVSO vooraf te gaan. Laatstgenoemd besluit is de basis voor de eigendomsovergang naar de gemeente. Zolang het gebouw niet is overgegaan naar de gemeente kan deze niet beslissen over herbestemming en dus ook niet over buitengebruikstelling. Gelet op het voorgaande is de normstelling niet nodeloos ingewikkeld.

Het buitengebruikstellingsbesluit is onderworpen aan de goedkeuring van de minister. Op deze wijze kan de minister toetsen of is voldaan aan een van de voorwaarden voor de aanspraak op een financiële regeling, te weten dat het gebouw niet opnieuw voor onderwijs kan worden bestemd. Hoewel hiermee bestuurlijke lasten zijn gemoeid, is een dergelijke toets in het kader van een goed financieel beheer door de overheid onvermijdelijk.

In de regeling is geen sprake van delegatie. Voorts noopt de uitvoering ervan niet tot nieuwe bestuursinstrumenten.

IV. Handhaving, werkdruk bestuurlijk en justitieel apparaat en rechtsbescherming

Het buitengebruikstellingsbesluit en de goedkeuring daarvan door de minister brengen een minimum aan bestuurlijke lasten met zich mee voor de gemeenten en het Rijk. Ook indien deze regeling niet zou zijn getroffen zouden gemeenten echter de plicht hebben om te bezien of het gebouw voor basisonderwijs onderscheidenlijk (voortgezet) speciaal onderwijs kan worden herbestemd. Nu dient het onderzoek naar een mogelijke herbestemming zich uit te breiden tot het gehele onderwijs, althans indien men in aanmerking wil komen voor een financiële regeling. Tegen een besluit van de minister inzake de goedkeuring van het buitengebruikstellingsbesluit staat op grond van artikel 52 van de WBO en artikel 59a van de ISOVSO beroep open bij de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State. In verband hiermee is een zekere verzwaring van de werkdruk van het justitieel apparaat te verwachten.

Gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkeling en voor bedrijfsleven, burgers en non-profitinstellingen

Er zijn geen gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkeling of voor het bedrijfsleven, burgers of non-profitinstellingen verbonden aan dit besluit.

4. Financieel kader

De kosten gemeoid met de in dit besluit opgenomen maatregelen zijn:

1992	1993	1994	1995	1996
5	8	11	14	17 (in mln.)

5. Artikelsgewijze toelichting

Artikel I, onderdeel A (artikel 20 Bekostigingsbesluit WBO/OWBO)

Ter voorkoming van misverstanden zijn in artikel 20, eerste lid, dat spreekt over de stichtingskosten van gebouwen maar ook het oog heeft op de kosten van de bij die gebouwen behorende terreinen, de terreinen uitdrukkelijk vermeld. De bedoelde misverstanden kunnen rijzen aangezien bij de in paragraaf 1.1 van deze toelichting genoemde wet de kosten van het schoolterrein worden losgekoppeld van de overige, op het gebouw zelf betrekking hebbende, stichtingskosten. In het tweede lid van artikel 20 is in verband met de nieuwe financiële regeling voor buitengebruikgestelde gebouwen in titel VIII, een uitzondering gemaakt op de bepaling dat voor permanente gebouwen die niet meer voor gebruik door het basisonderwijs nodig zijn, geen aanspraak bestaat op een vergoeding voor de stichtingskosten.

Artikel I, onderdeel B (titel VIII van hoofdstuk II van het Bekostigingsbesluit WBO/OWBO)

Artikel 47a

In artikel 47a is de reikwijdte van titel VIII aangegeven. Gymnastieklokalen gesticht met inachtneming van de voor het gewoon lager onderwijs of voor het basisonderwijs geldende bepalingen (de zgn. A-lokalen) vallen ook onder deze titel.

Titel VIII is niet van toepassing op de gebouwen bedoeld in de artikelen 62 en 126 van de Kleuteronderwijswet (Stb. 1974, 564; KOW) en de artikelen 84 en 205 van de Lager-onderwijswet 1920 (Stb. 1974, 565; LOW). Het betreft hier gebouwen die eigendom zijn van het bevoegd gezag en waarvoor reeds onder de KOW en de LOW een afwijkende vergoeding werd verstrekt, omdat ze niet uitsluitend waren bestemd voor het geven van kleuter- of lager onderwijs (gebouwen bedoeld in de artikelen 62 KOW en 84 LOW) dan wel reeds voor de inwerkingtreding van de KOW onderscheidenlijk de LOW eigendom van het bevoegd gezag waren (gebouwen bedoeld in de artikelen 126 KOW en 205 LOW). Sedert de inwerkingtreding van de WBO worden deze gebouwen bekostigd op grond van het Besluit oude eigendoms- en huurscholen (Stb. 1987, 353). Aangezien het Besluit oude eigendoms- en huurscholen een regeling voor de buitengebruikstelling bevat, waarbij het gebouw eigendom blijft van het bevoegd gezag, zijn de desbetreffende gebouwen uitgezonderd van de buitengebruikstellingsregeling zoals opgenomen in titel VIII.

Ook gehuurde gebouwen (daaronder begrepen de gebouwen bedoeld in artikel 127 van de KOW en artikel 205bis van de LOW) en gebouwen

waarvoor een huurvergoeding wordt verstrekt (voorzieningen in de huisvesting bestemd voor tijdelijk gebruik die na 31 december 1989 (inwerkingtreding dislocatiebeleid basisonderwijs) voor het basisonderwijs in gebruik zijn genomen, zijn uitgezonderd van de toepasselijkheid van titel VIII. Het is inherent aan de aard van een huurvergoeding dat deze eindigt bij beëindiging van het gebruik.

Artikel 47b

Het nieuwe artikel 47b voorziet in een besluit tot buitengebruikstelling. Een dergelijk besluit wordt genomen als een voorziening in de huisvesting als bedoeld in artikel 47a niet meer voor een school voor basisonderwijs wordt gebruikt en herbesteding ten behoeve van een andere school of voor ander onderwijs niet mogelijk is. Het besluit behoeft de goedkeuring van de minister.

In artikel 88 van de WBO is met betrekking tot het gebouw en terrein dat eigendom is van het bevoegd gezag van een bijzondere school reeds bepaald dat gedeputeerde staten desgevraagd kunnen beslissen dat het bevoegd gezag blijvend heeft opgehouden deze of een voor eigendoms-overdracht vatbaar gedeelte daarvan voor de school te gebruiken. Een dergelijke beslissing van gedeputeerde staten ziet op het (beëindigde) gebruik van het gebouw en terrein door een individueel bevoegd gezag. Daarmee is echter nog geen uitspraak gedaan over de vraag of het gebouw ook niet meer voor een andere school of voor ander onderwijs kan worden gebruikt. Het besluit hierover wordt nu opgedragen aan de gemeenteraad. Als het gebouw eigendom is van het bevoegd gezag van een bijzondere school dient het besluit als bedoeld in artikel 88 van de WBO natuurlijk wel aan het besluit van de gemeenteraad vooraf te gaan.

De gemeenteraad kan een besluit als hiervoor bedoeld ook nemen met betrekking tot een voor eigendoms-overdracht vatbaar gedeelte van het gebouw. Ook in dit geval dient indien het gebouw eigendom is van het bevoegd gezag van een bijzondere school, aan het besluit van de gemeenteraad een verklaring van gedeputeerde staten op grond van artikel 88 van de WBO vooraf te gaan.

De gemeenteraad neemt een buitengebruikstellingsbesluit binnen 6 maanden nadat het gebouw niet meer voor de laatste in het gebouw gehuisveste basisschool noodzakelijk is, dan wel, indien het gebouw eigendom is van het bevoegd gezag van een bijzondere school, nadat een besluit als bedoeld in artikel 88 van de WBO is genomen. Als in een gebouw dat eigendom is van de gemeente meer dan één basisschool is gehuisvest dient een buitengebruikstellingsbesluit derhalve pas te worden genomen wanneer het voor geen van deze scholen meer noodzakelijk is. Hierbij dient te worden bedacht dat de bepalingen in de onderhavige titel ook betrekking hebben op voor eigendoms-overdracht vatbare gedeelten van gebouwen. De termijn van zes maanden geeft de gemeente voldoende gelegenheid om, desgewenst in overleg met het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen, te bekijken of het gebouw voor andere onderwijsdoeleinden kan worden bestemd. Ook de minister heeft een termijn van zes maanden om op het verzoek om goedkeuring te beslissen. Deze termijn is nodig om, indien niet in een eerder stadium overleg met het ministerie heeft plaatsgevonden, te bezien of het gebouw bijvoorbeeld voor voortgezet onderwijs kan worden herbested. Indien de gemeenteraad in een vroeg stadium over een gebouw dat leeg zal komen overleg voert met het ministerie kan zowel de besluitvorming in de gemeenteraad als de goedkeuring door de minister aanzienlijk sneller plaatsvinden, omdat een en ander dan beter op elkaar kan worden afgestemd. Bij termijnoverschrijding door de minister wordt de goedkeuring geacht te zijn verleend.

De minister weigert de goedkeuring voor een besluit tot buitengebruik-

stelling indien herbestemming voor een andere school of voor ander onderwijs mogelijk is. Bij de beoordeling van de mogelijkheden voor herbestemming wordt alleen gekeken naar het jaar waarin het gebouw overbodig wordt en de twee daaropvolgende jaren.

Indien de herbestemming van het gebouw niet aansluit op de datum waarop het gebouw wordt ontruimd, zal bij de nieuwe ingebruikname het schuldrestant op die datum in de vergoeding ex artikel 69, vijfde lid, van de WBO worden opgenomen. Het programma van eisen partiële aanpassing voorziet in een vergoeding voor de in verband met de herbestemming noodzakelijke bouwkundige voorzieningen.

De regeling met betrekking tot de buitengebruikstelling is aangekondigd in het officiële publikatieblad van het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen (publicatie d.d. 21 april 1991, kenmerk BO/BO/H-91032518, Uitleg OenW-Regelingen d.d. 1 mei 1991, nr. 12). Daarbij is aangegeven voor welke gebouwen voor voortzetting van de vergoeding een buitengebruikstellingsbesluit zal worden geëist en is uitdrukkelijk geadviseerd om vooruitlopend op de totstandkoming van de onderhavige algemene maatregel van bestuur reeds overeenkomstig deze regeling te handelen.

Artikel 47c

De periode waarbinnen het gebouw overbodig moet zijn geworden wil men aanspraak maken op de in het eerste lid van dit artikel geregelde vergoeding ligt tussen 1 augustus 1988 en 1 augustus 1990. De maximale duur van de vergoeding bedraagt twee jaar of, indien dit korter is, de periode tot 1 augustus 1990. Deze regeling is de legalisering van een mogelijkheid die in 1988 bij circulaire is geopend.

Het tweede lid bepaalt in overeenstemming met de uitwerking bij voornoemde circulaire, dat de vergoeding slechts wordt verstrekt indien het verzoek om de vergoeding bij de minister is ingediend voordat het gebouw niet meer noodzakelijk was voor gebruik door het basisonderwijs.

Voorts is geregeld dat het verzoek tot uitbetaling van een vergoeding als bedoeld in het eerste lid binnen 2 maanden na een bij koninklijk besluit te bepalen datum moeten worden ingediend. Van laatstgenoemde termijn zal niet veel gebruik behoeven te worden gemaakt, aangezien in de meeste gevallen het verzoek om uitbetaling reeds zal zijn gedaan bij de aanvraag van de rijksvergoeding voor het desbetreffende jaar. In voormeld koninklijk besluit zal een datum na de dag van uitgifte van het Staatsblad waarin het onderhavige besluit wordt geplaatst, worden opgenomen.

Artikel 47d

Artikel 47d bepaalt voor permanente hoofdgebouwen die op of na 1 mei 1991 niet langer voor het basisonderwijs worden gebruikt, dat de vergoeding voor de niet op het schoolterrein betrekking hebbende stichtingskosten doorloopt, mits het in artikel 47b bedoelde gemeenteraadsbesluit is genomen en door de minister is goedgekeurd. Voor voortzetting van de vergoeding is in principe niet van belang of het gebouw leegstaat, wordt afgebroken, of een andere bestemming krijgt. In artikel 47d, tweede lid, is echter bepaald dat de financiële regeling eindigt, zodra opnieuw een onderwijsbestemming aan het gebouw wordt gegeven en daarvoor een rijksvergoeding wordt ontvangen.

De vergoeding na buitengebruikstelling heeft geen betrekking op eigen investeringen van de gemeente dan wel het schoolbestuur. Uitgegaan wordt van de (niet op het schoolterrein betrekking hebbende) kosten van stichting en eerste inrichting die in het verleden door het Rijk noodza-

kelijk zijn geoordeeld. Voorts gelden dezelfde afschrijvingstermijnen en rentepercentages als voor de vergoeding die zou zijn verstrekt als het gebouw in gebruik zou zijn gebleven.

Op grond van het derde lid ontvangt de gemeente na buitengebruikstelling van een permanent hoofdgebouw tevens een vergoeding voor het door de gemeente voorgefinancierde ingrijpend onderhoud dat voor 25 juli 1990 met medewerking van de gemeente heeft plaatsgevonden. Genoemde datum is de datum waarop eerdergenoemde Regeling vroegtijdig ingrijpend onderhoud is gepubliceerd. Ingevolge deze regeling kan de minister bepalen dat een vergoeding wordt verstrekt voor ingrijpend onderhoud van een gebouw waarvoor het stichtingsjaar nog niet is aangewezen. Aangezien vanaf 25 juli 1990 de mogelijkheid bestaat om toepassing te vragen van deze regeling kan voor ingrijpend onderhoud dat op of na die datum is verricht na buitengebruikstelling van het gebouw geen vergoeding meer plaatsvinden.

Ook voor deze vergoeding geldt dat zij niet is gerelateerd aan de werkelijk gemaakte, maar aan de door de minister noodzakelijk geachte kosten. Anders dan bij de kosten van stichting en eerste inrichting heeft de minister bij de onderhavige kosten van ingrijpend onderhoud voorafgaande aan de buitengebruikstelling nog geen oordeel gegeven over de hoogte van het bedrag dat voor rijksvergoeding in aanmerking komt. De minister stelt dit alsnog vast aan de hand van het programma van eisen van het desbetreffende jaar en de bescheiden inzake de door de gemeente verleende vergoeding of, in het geval van een openbare school, inzake de door de gemeente gemaakte kosten.

Het vierde lid geeft de minister de bevoegdheid om op verzoek van burgemeester en wethouders te beslissen dat de financiële regeling achterwege blijft. Deze bepaling is opgenomen met het oog op de mogelijkheid dat bijvoorbeeld om planologische redenen verplaatsing van de school gewenst is. De financiële regeling kan voor het Rijk een belemmering vormen om aan een dergelijke verplaatsing mee te werken. Het vierde lid geeft de gemeente en het Rijk de mogelijkheid om de financiële regeling buiten toepassing te laten, waardoor deze belemmering voor het Rijk wordt opgeheven.

Artikel 47e

In artikel 47e is voor dislocaties in permanente gebouwen die voor 1 mei 1991 op grond van het dislocatiebeleid, dan wel op of na 1 mei 1991, zijn vrijgekomen een financiële regeling getroffen die aansluit bij de regeling die is aangekondigd in de brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal d.d. 10 april 1989 (Kamerstukken II 1988/1989, 20 800, hoofdstuk VIII, nr. 88). Bepaald is dat de gemeente voor dergelijke dislocaties een vergoeding voor de stichtingskosten van het gebouw ontvangt. De vergoeding eindigt voor dislocaties die niet op hetzelfde terrein liggen als het hoofdgebouw op het moment waarop een andere bestemming wordt gevonden, doch uiterlijk na 4 jaar. De vergoeding voor dislocaties die zich bevinden op hetzelfde terrein als het hoofdgebouw loopt in principe door tot het moment waarop de stichtingskostenvergoeding zou zijn geëindigd indien het gebouw voor het basisonderwijs in gebruik zou zijn gebleven. Indien het gebouw echter binnen 2 jaar of tussen 2 en 4 jaar na aanvang van de vergoeding wordt herbestemd, eindigt de vergoeding geheel respectievelijk voor de helft op het moment van de herbestemming.

In de regeling zoals aangekondigd in de brief aan de Tweede Kamer zou bij dislocaties die op hetzelfde terrein liggen als het hoofdgebouw na 2 jaar de helft van de resterende schuld en na 4 jaar de dan nog resterende schuld worden bijgeschreven bij de stichtingskosten van het hoofdgebouw, tenzij op het moment van bijschrijving een andere

bestemming zou zijn gevonden. De regeling waarvoor nu is gekozen, leidt in principe tot dezelfde vergoeding, echter in een andere vorm. Zij is technisch eenvoudiger en brengt daardoor minder beleidslasten met zich mee. Voor de gemeenten levert een en ander geen financieel nadeel op.

Het derde lid bepaalt dat verzoeken tot voortzetting van de vergoeding voor dislocaties die voor 1 mei 1991 zijn vrijgekomen, binnen 2 maanden na een bij koninklijk besluit te bepalen datum moeten worden ingediend. Deze datum zal dezelfde zijn als die welke wordt vastgesteld op grond van artikel 47c, tweede lid.

Op grond van het vierde lid is voor voortzetting van de vergoeding voor gebouwen die op of na 1 mei 1991 als gevolg van het dislocatiebeleid vrijkomen, een door de minister goedgekeurd besluit tot buitengebruikstelling vereist. Dit sluit aan bij de eis die wordt gesteld bij de financiële regeling voor permanente hoofdgebouwen die op of na genoemde datum vrijkomen.

Artikel 47f

Op grond van dit artikel komen overbodig geworden voorzieningen in de huisvesting bestemd voor tijdelijk gebruik in aanmerking voor voortzetting van de vergoeding totdat een herbestemming, daaronder amovering begrepen, is gevonden. De vergoeding eindigt uiterlijk 15 jaar nadat voor het eerst een vergoeding voor het desbetreffende gebouw is verstrekt. Met ingang van 1 mei 1991 wordt geen vergoeding meer verstrekt voor het schoolterrein. Anders dan voor permanente gebouwen is de voorwaarde van een goedgekeurd buitengebruikstellingsbesluit voor voorzieningen in de huisvesting bestemd voor tijdelijk gebruik in het basisonderwijs niet reeds in het publikatieblad van het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen aangekondigd. Daarom is bepaald dat deze voorwaarde slechts geldt voor gebouwen die vrijkomen op of na een bij koninklijk besluit te bepalen, na uitgifte van het Staatsblad met de onderhavige algemene maatregel van bestuur gelegen, datum. Voor gebouwen die vóór die datum zijn vrijgekomen, dient het verzoek om voortzetting van de vergoeding binnen 2 maanden na die datum te worden ingediend.

De financiële regeling geldt niet voor voorzieningen in de huisvesting bestemd voor tijdelijk gebruik die na 1 januari 1990 (datum inwerking-treding dislocatiebesluit voor het basisonderwijs) in gebruik zijn genomen en waarvoor een huurvergoeding wordt verstrekt (zie artikel 47a).

Artikel II, onderdeel A (artikel 19 Bekostigingsbesluit ISOVSO/OISOVSO)

De toelichting bij artikel I, onderdeel A, is van overeenkomstige toepassing. De financiële regeling voor tijdelijke gebouwen die was opgenomen in het tweede lid van artikel 19, is overgebracht naar de nieuwe titel VIII.

Artikel II, onderdeel B (titel VIII van hoofdstuk II Bekostigingsbesluit ISOVSO/OISOVSO)

Artikel 39a

Zie de toelichting bij artikel 47a Bekostigingsbesluit WBO/OWBO.

Artikel 39b

Zie de toelichting bij artikel 47b Bekostigingsbesluit WBO/OWBO.

Artikel 39c

Zie de toelichting bij artikel 47d Bekostigingsbesluit WBO/OWBO.

Artikel 39d

Zie de toelichting bij artikel 47e Bekostigingsbesluit WBO/OWBO. Anders dan in laatstgenoemd artikel zijn de dislocaties die op grond van het dislocatiebeleid vrijkomen niet genoemd. Een afzonderlijke vermelding is overbodig omdat het dislocatiebeleid voor het (voortgezet) speciaal onderwijs ná 1 mei 1991 in werking is getreden en de financiële regeling van toepassing is op alle dislocaties in permanente gebouwen die met ingang van deze of een latere datum met goedkeuring van de minister buiten gebruik worden gesteld.

Artikel 39e

Dit artikel bevat voor voorzieningen in de huisvesting bestemd voor tijdelijk gebruik in het (voortgezet) speciaal onderwijs in principe dezelfde financiële regeling als die welke in artikel 47f van het Bekostigingsbesluit WBO/OWBO is aangegeven voor deze voorzieningen in het basisonderwijs. In het (voortgezet) speciaal onderwijs is evenwel voor alle tijdelijke gebouwen die na 1 mei 1991 vrijkomen een goedgekeurd buitengebruikstellingsbesluit voorwaarde voor voortzetting van de vergoeding. In het basisonderwijs geldt deze eis alleen voor gebouwen die na een bij koninklijk besluit te bepalen datum vrijkomen. Voor het (voortgezet) speciaal onderwijs was voorheen een financiële regeling opgenomen in artikel 19 van het Bekostigingsbesluit ISOVSO/OISOVSO, met dien verstande dat op grond van laatstgenoemd artikel tevens een vergoeding werd verstrekt voor het schoolterrein.

De financiële regeling geldt niet voor voorzieningen in de huisvesting bestemd voor tijdelijk gebruik die na 1 juni 1991 (datum inwerking-treding dislocatiebeleid van het (voortgezet) speciaal onderwijs) in gebruik zijn genomen en waarvoor een huurvergoeding wordt verstrekt (zie artikel 39a).

Van doorvergoeding na buitengebruikstelling kan immers slechts sprake zijn bij een stichtingskostenvergoeding. Huurvergoedingen worden na beëindiging van het gebruik onmiddellijk stopgezet.

Artikel III

In verband met de in het vierde lid van artikel 51 van de WBO en van artikel 59 van de ISOVSO opgenomen verplichting om het besluit aan de Tweede Kamer te zenden zal de datum van inwerkingtreding worden bepaald bij koninklijk besluit. Daarin zal worden bepaald dat het besluit terugwerkt tot en met 1 mei 1991 (het tijdstip van inwerkingtreding van de in paragraaf 1.1 van deze toelichting genoemde wet), met dien verstande dat aan de bepalingen in het Bekostigingsbesluit WBO/OWBO met betrekking tot de financiële regeling voor permanente gebouwen die tussen 1 augustus 1988 en 1 augustus 1990 overbodig zijn geworden, permanente dislocaties die op grond van het dislocatiebeleid overbodig zijn geworden en voor tijdelijk gebruik bestemde voorzieningen terugwerkende kracht zal worden verleend tot een nog eerdere datum. Artikel III voorziet in die mogelijkheid. De terugwerkende kracht levert geen problemen op omdat het besluit, dat alleen gevolgen heeft voor de gemeenten, voor deze begunstigend werkt.

De Staatssecretaris van Onderwijs en Wetenschappen,
J. Wallage